

Τότε μ' ἀπαράτησε
κι ἔφυγε μέ φορτηγό στό Ζάγκρεμπ.
Μάνα,
δέ μπορῶ ἄλλο νά δουλεύω
Νά γυρίζω νά ρωτῶ

Ὅταν κάνει κρῦο τὰ βράδουα, μούγραφε
πῶς λυπᾶμαι
Ἄραγε βρῆκες ροῦχα σκεπάζεσαι
Τό δωμάτιο βλέπει σέ δρόμο;

Τόν πῆραν Τόν μάζεψαν
Μόνο μιά γρηά θεία του κι ἐγώ τόν πήγαμε
στήν κηδεία

Θεοί, ἔτσι χαθήκαμε ἀντίθετα

ΤΟ ΜΠΑΡ J. S. BACH

Στολές ἀκαθορίστων ταγμάτων
φορᾶνε τὰ παιδιά
Γιά νά σημάνουν περ ἴ ἀνήκουν.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΑΡΟΥΧΗΣ

Μπορεῖ ἓνας ἄντρας
ἀπό ἐκείνους πού ἔφυγαν
νά παράτησε τήν ἐφημερίδα του ἐδῶ
Τώρα περνάει ἀπό χέρι σέ χέρι
μιά σκυταλοδρομία δίχως νόημα.
Σήμερα Τετάρτη, τῆς Ἁγίας Ἀρέθας
Πάω νά κουρευτῶ
Ἐσύ;

25 Δεκεμβρίου 1974

Μέ κρῦο μικραίνουνε τὰ δάχτυλα
Πέφτουνε τὰ δαχτυλίδια τῶν νεονύμφων
Αὐτῶν πού πέρασαν τὰ χρόνια μαζί
χάνονται
Ἀλλάζουν ὄψη τὰ κορίτσια στό μπορντέλο
Τά σώματα χαλαρώνουνε μετά ἀπό δυνατές
ψηλαφήσεις
Οἱ μαγικές λέξεις δέν ἀκούγονται
Οἱ σάλεις γεμίζουνε ἄγνωστους, μέ πεθαμένους φίλους
τά μαγειρεῖα

Τέτοια βράδουα πικκνώνουνε οἱ τάξεις τῶν ἀγνωσμένων

Γιατί κλαίτε καί ξενουχτᾶτε φίλοι μου
μήπως ὁ Ζέφος δέν ἔρχεται κάθε μέρα,
ἀπ' τή δουλιά στά μέρη μας
Κι οἱ πεθαμένοι στόν ὕπνο μας
δέ καπνίζουνε βαριά τσιγάρα
Ἔπειτα κείνοι πού φεύγουνε μαῦρα γυαλιά
στά παράθυρα δέ φορᾶνε
ἢ πουλιά πάνω ἀπό τά κεφάλια μας
βουθά δέ φτερουγᾶνε;

Τί βρίσκει κι ἔρχεται μαζί μας
νύχτες δίχως τραγούδια καί φωτιές
Παιδί αὐτό μέ μαῦρο βραχιόλι στό μανίκι
μέ τό παντελόني του λινό, ἕνα κατοστάρικο
Καί τά μάτια του πώς ἔχουνε ἀκόμη ἀσβέστη
τά χέρια του ἄγρια πού εἶναι στήν ἀφή

Κουμπιά ἀπό φίλτισι

Τώρα παίρνει τό σακάκι του
καί μένει στίς σκάλες
Πιστεύοντας πώς κάποιος θά χαιρετηθεῖ
μέσα στή λάμψη τῶν ματιῶν του
Μέχρι πού ὁ χειμῶνας ἔρχεται
καί τά πουκάμισά του, κουμπιά ἀπό φίλτισι
σ' ἄλλα πουκάμισα, κουμπιά ἀπό λιωμένο πλαστικό καί χτένες
ἐπεξεργασμένες στή φωτιά
Λίγο πιό κάτω
Ἄγιος
 Ἄγιος
 Ἄγιος
Τόν κόβει.

Γιώργος Χρονᾶς